

MARIA (fragment)

de

Marta Barceló

LINA: *(Directament al públic.)* No sé on comença aquesta història. Voldria dir que s'enceta amb el meu naixement, a Palma, un dia d'agost, però diria una mentida. També mentiria si digués que va començar amb el naixement de ma mare, na Joana Femenias, a Manacor, fa quaranta-cinc anys. En realitat, va començar amb el naixement de la meva padrina, na Maria Mesquida, a Son Servera... o amb el de sa mare, na Joana Lliteras, o, fins i tot, podria remuntar-me a la primera de les meves avantpassades de qui he tengut notícia, de manera que... vos diré simplement que aquesta història va començar el dia en què vaig decidir escriure-la, perquè me'n vaig témer que la memòria és un regal. Un regal que ens permet acaramullar els records que ens defineixen i que fa que siguem qui som. Un regal que ens fan quan arribam, però que, moltes vegades, ens prenen abans de partir.

MÚSICA

(Una dona d'uns quaranta-cinc anys, na Joana, i la seva filla de vint-i-tres, na Lina, seuen a una taula on hi ha una caixa plena de papers i coses. Van fent munts de papers i també en tiren a una bossa de fems que tenen oberta. L'ambient és de tristor continguda. Una cigarreta es consumeix a un cendrer)

Lina: Aquest?

(Li passa un paper.)

Joana: *(el mira.)* La contribució de la casa. Vaig cercar aquest paper mesos sencers.

Na Joana el posa al munt dels papers que guardaran. Na Lina treu una foto de la caixa.

Lina: I aquesta dona?

Na Joana agafa la foto i somriu.

Joana: La teva repadrina.

Lina: La teva padrina Joana?

Na Joana somriu assentint amb melangia.

Joana: La padrina Joana.

Lina: La que et va dur a fer els forats de les orelles quan vares néixer?

Joana: Sí. *(Sorpres.)* Tens bona memòria.

Maria?/ Marta Barceló

Na Lina fa un gest vague amb les espatlles. Treu un altre paper i el mira.

Lina: Mira, una carta del conco Andreu.

Na Joana la mira

Joana: Deu ser de quan estudiava a Barcelona.

Joana: *(mira el mata-segells)* Sí que ho és. L'hi tornarem. Li farà gràcia. I això?

Na Joana es refereix a un paper que na Lina llegeix.

Lina: La garantia del televisor.

Joana: Figura't, el televisor, que deu tenir set o vuit anys. *(Somriu, entenedrida.)* Ai, ma mareta.

Lina: Ho guardava tot.

Joana: Sí. No li va agradar mai tirar cap paper. Ja ho saps...

Joana/Lina: *(Recitant, com una dita.)* Qui no pensa en un demà, no sap què es fa.

Na Joana i na Lina somriuen.

Lina: Què en fareu, de la casa?

Joana: Tots estam d'acord a vendre-la.

Lina: Ja està decidit?

Joana: Sí.

Na Lina mira als voltants amb tristor. Després es torna a posar a la feina i treu un quadern d'espiral. Dins l'espiral hi ha una ploma antiga. Na Lina la treu.

Lina: Mira on era la ploma!

Na Joana agafa la ploma amb una certa veneració.

Joana: Ja sabia jo que sortiria. *(Li treu el tap i obre el quadern per fer unes retxes.)* Encara escriu.

Na Lina mira la pàgina per on na Joana ha obert el quadern.

Lina: Comptes. Mira, *peluquería*, 800. *Mercado*, 760.

Joana: Mentre va conservar el cap clar, sempre va ser molt minuciosa.

Na Lina gira fulls del quadern, i en un moment donat, s'atura i queda mirant una de les pàgines. Els ulls se li humitegen. Na Joana, aliena, mira el rellotge.

Joana: *(Bufa)* Estic un poc saturada. Ens torbarem molt més del que pensàvem. No sé en què devia pensar quan vaig dir que jo me'n cuidaria, dels papers. Ja tornaré demà. Tu podràs venir a ajudar-me?

Na Joana mira na Lina, que continua mirant el quadern, sense fer cas de na Joana.

Joana: Ei. Què passa?

Na Lina li dóna el quadern. Na Joana llegeix.

Joana: *Me llamo María Mesquida. Vivo en la calle Bartolomé Pou número quince. Mis hijos se llaman Joana, Tià, Catalina, Andreu i Tonina.*

Joana: *(Tancant el quadern.)* Merda de vida.

Na Lina passa el braç per les espatlles de na Joana, en un gest protector.

Lina: Me sap molt de greu no haver-hi estat més. Jo... no podia... era molt difícil. No he pogut.

Na Joana recupera el paper de mare i fa una besada a na Lina..

Joana: Tranquil·la, Lina. Ja s'ha acabat.

Lina: Tot ha estat tan trist, i tan llarg que... me costa molt recordar-la com era abans, saps? *(Trista.)* Només la puc recordar sense memòria, sense reconèixer-me, sense reconèixer-se.

Joana: Això és perquè és molt recent. Ja veuràs com amb el temps el que quedarà seran els moments bons.

Petita pausa.

Lina: Saps què m'agradava molt?

Joana: Què?

Lina: Aplegar llençols amb ella. No he entès mai com podia tenir aquella força. M'estirava i se m'endua!

Maria?/ Marta Barceló

Joana: *(Riu)* És ben cert. Ho veus? Ja comences a recordar les coses bones.

Lina: Me puc quedar la ploma? És que... sempre l'he vista escriure amb aquesta ploma i... bé... m'agradaria...

Na Joana mira la ploma uns segons i la dóna a na Lina.

Joana: No crec que els meus germans hi tinguin cap inconvenient. Guarda-la bé.

Lina: *(Somrient.)* Gràcies.

Na Lina guarda la ploma. Després agafa una foto antiga del munt de papers.

Lina: Aquesta és ella, a que sí?

Joana: Sí, en aquesta foto no devia tenir més de vint anys.

Lina: Era molt guapa.

Maria?/ Marta Barceló